

Et åbent hjem – børn, sygdom, tro og tjeneste

Den første pige, der kom for at lære at spille guitar, var **Inger**, som var 14 år. Hun var en frisk pige og lærte hurtigt nogle greb. Hun tog sin veninde **Kirsten** med, og senere kom også Ingers og Kirstens bror. Det blev en lille, dejlig flok. Jeg sørgede for, at børnene sov, når de unge kom, så vi kunne snakke, dele Guds ord og synge.

Inden længe kom også **Inge og Jørgens** børn og ville være med. **Hans** var på det tidspunkt 12 år. Han var blevet opereret i hjertet og var blevet rask – et virkeligt mirakel.

Omkring november ønskede den assurandør, vi havde i Herlev, en barselsvikar. Da vi godt kunne bruge nogle penge til møbler – vi havde stadig kun vores sovesofa og et par gamle stole fra min ungpige-tid – aftalte jeg med mor, at hun skulle passe de to små i cirka et halvt år. Jeg afleverede dem på vej til arbejde og hentede dem igen, når jeg fik fri. Det blev dog til et helt år, da kontordamen ikke kom tilbage, og jeg derfor måtte oplære en ny.

Mens jeg var på kontoret, fyldte **Karin** tre år og skulle til helbredsundersøgelse. Lægen konstaterede, at Karin havde en hjertefejl, og hun skulle videre til Rigshospitalet til en større undersøgelse. Det var ikke sjovt. En lille treårig pige – og vi vidste ikke, hvad der skulle ske. Samtidig gjorde sygdommen, at hun fik feber, hver gang der skete noget spændende, eller hvis hun blev skældt ud. Hvis vi var inviteret ud, måtte Karin passes, for hun blev næsten altid syg.

Jeg var blevet gravid og ventede barn i februar, så jeg stoppede mit arbejde i november. Det lille kor, vi havde lavet, sang til julefesten hos **fru Enggod**, hvor jeg også hjalp sammen med Inge. Vi delte børnene op i grupper, så de små var for sig. Inge og jeg havde selv små børn, og hun ventede sig samtidig med mig.

Inge fødte i januar, og jeg i februar. Vi kom med vore små i lifte og satte dem inde i fru Enggods stue, mens vi havde klasse for de små. **Ulla og Lisbeth** blev barnevelsignet sammen inde i Elim. Inge havde syet ens kjoler til dem, så det var meget festligt.

Paul havde været på højskole i Mariager og tjente nu i menigheden. Indimellem hjalp han også ved møderne hos Enggod, og det var rigtig festligt.

Tommy og Lotte kom naturligvis også jævnligt hos os. De var glade for deres små søskende. De havde jo været hos os gennem hele deres barndom, og hver gang fortalte jeg dem historier fra den store bibel. Det glemte de aldrig. Engang – inden vi selv fik børn – havde Erling lovet Lotte, at når han døde, skulle hun arve den store bibel. Hun fik den i stedet til sin 60-års fødselsdag. Tommy og Lotte kom også med på søndagsskolelejr om sommeren, og det var de meget glade for.

Der kom mange mennesker i vores hjem. Erling var god til at tale med kunder, og hvis de viste interesse, blev de inviteret til middag om søndagen og med til møde. Jeg vidste aldrig, hvem der kom, men jeg lærte at tage imod alle. For mig var vores hjem blevet en missionsstation.

I 1963 blev **Paul** ringforlovet med **Anni**, og året efter gift.

Jeg havde nok at se til med tre små børn. Karin blev indlagt og senere opereret på Gentofte Hospital. Dengang måtte mødre ikke være med deres børn, og det var meget hårdt. Vi fastede og bad, og Gud greb ind. Karin blev helt rask – halleluja.

I april 1967 fik jeg **David**. Nu havde vi fem børn. Vores liv fortsatte med gæster, børn, kunder og mennesker i nød. I 1968 flyttede **Tommy** hjem til os. Han blev vores søn som de andre, gav sig over til Jesus og blev døbt i Elim.

Vores hjem var altid åbent, og Gud var trofast.